

ת"פ 15927/03/19 - מדינת ישראל נגד חמזה עודת אללה

בתי המשפט

ת"פ 15927-03-19

בבית המשפט המחוזי בירושלים

תאריך: ד' שבט תש"פ, 30 ינואר 2020

המאשימה

הנאשם

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

בעניין: מדינת ישראל

נ ג ד

חמזה עודת אללה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אהוביה שטרן, בשם עו"ד שמרית וולף

הנאשם וב"כ עו"ד מוחמד רבאח

מתורגמן בית המשפט

גזר דין

1. כתב האישום (המתוקן)

א. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום המייחס לו הפרת הוראה חוקית, עבירה

לפי סעיף 287(א); וסחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 (רישא) - לחוק העונשין.

ב. לא נמצא טעם לפרט את כל האמור בפרק העובדות של כתב האישום, ועם זאת נכון לשקף

את עיקרי הדברים. הנאשם מתגורר בשכנות למשפחת המתלוננים. בין הנאשם לבין המתלונן

נתגלה סכסוך על רקע מכירת רכב. על פי סעיף 2 לפרק העובדות, ביום 20.2.19 בשעות

הערב הגיע הנאשם לחצר הבית של שכנו כשהוא רעול פנים והשליך חומר נפיץ שטיבו אינו

ידוע לחצר הבית. בבית שהתה האישה, השכנה, שנבהלה מקולות הפיצוץ ובמהלך בריחתה

אף נפלה ונחבלה. סעיף 4 לפרק העובדות אף מלמדנו על תכלית מעשה הנאשם, להניא

(בכתב האישום נכתב - להניע) מלבקש סכום כסף שלטענת אותו שכן, מגיע לו. סעיף 5

לפרק העובדות מלמדנו שאגב כך הפר הנאשם תנאי מעצר בית מלא שהושתו עליו בהליך

עמוד 1

קודם, כפי שעשה גם 3 ימים קודם לכן.

2. לשאלת מתחמי הענישה

- א. לטענת המאשימה ראוי לקבוע לעבירות מתחם ענישה בטווח שבין 24 לבין 48 חודשי מאסר.
- ב. זאת, תוך שסברה המאשימה, ולטעמי, בצדק, שנכון מלכתחילה לנהל את הדיון ביחס לשתי העבירות ביחד.
- ג. הדגש בנימוקי ב"כ הנכבדה של המאשימה הושם על התכנון שקדם למעשה ובפרט על החומרה היתרה הגלומה בעבירת הסחיטה באיומים, ואשוב לעבירה זו בהמשך אף על רקע טענות ההגנה שביקשו להדגיש שעל הפרק עבירה על פי סעיף 428 (רישא), הקלה יותר.
- ד. ההגנה לא הגדירה מתחם, ותחת זאת נטען לתקופת מעצרו של הנאשם, קרוב לשנה במועד מתן גזר הדין, תוך שנתבקש בית המשפט להסתפק בתקופה זו.
- ה. לאחר ששקלתי בשאלת מתחם הענישה הגעתי לכלל מסקנה שראוי להגדיר את המתחם לשתי העבירות ביחד, על הטווח שבין 12 חודשי מאסר, לבין 20 חודשים. בפסיקתי זו ניתן ביטוי לחומרת העבירות, כל אחת מהן בנפרד, ושתייהן גם יחד, אך זאת, במבט מידתי, שלקח בחשבון גם את הקולא היחסית הגלומה בסעיף 428 רישא לחוק, ואת העובדה, שלמרות כל החומרה שבמעשים, מלבד השכנה שנבהלה, לא נגרם לאיש נזק ממשי, והסחיטה באיומים, במקביל, לא הביאה לנאשם דבר.

3. עברו הפלילי של הנאשם

- א. לחובת הנאשם 5 הרשעות קודמות שבגין כל אחת מהן נשלח למספר חודשי מאסר, דבר המלמד, על פני הדברים, על חומרתן של הרשעות.

עמוד 2

ב. לא מצאתי טעם לפרט את כל הרשעותיו הקודמות, אך ניכר שנכללת ביניהן גם עבירה קודמת של הפרת הוראה חוקית, וכן נכללות בהן מספר עבירות איומים, עבירות כלפי רכוש ועבירות נוספות.

ג. התייחסות נוספת נדרשת להרשעתו האחרונה, מיום 31.3.2019. מן הצד האחד, לא יהא נכון לקחת בחשבון הרשעה שמקורה במועד שלאחר ביצועה של העבירה דנן. ואולם, מן הצד האחר, יש רלוונטיות רבה לתמונה הכוללת. עבירת הסחיטה באיומים דנן, בוצעה תוך כדי הפרת צו בית המשפט שבעקבותיו נדרש לשהות במעצר בית. במקביל הוסבה שימת לב בית המשפט לחפיפה של ארבעה חדשים בין תקופת מעצר הנאשם למאסרו הנ"ל.

אשר לשלב בו יידרש בית המשפט לחישוב העונש, הבהירה המאשימה, שארבעה חדשי המאסר שנגזרו על הנאשם בהליך הנ"ל, חפפו בעיקרם לתקופת מעצרו. נטען שעל בית המשפט לקחת זאת בחשבון הכולל.

4. טענות ההגנה

א. ראשית הודגש על ידי ב"כ הנכבד של הנאשם, ובצדק, שעל הפרק נאשם שנטל אחריות למעשיו תוך שהודה במיוחס לו. בנקודה זאת התפתח בין ב"כ הצדדים דיון בשאלת משמעות העובדה שנמסרה ההודיה רק בשלב מתקדם של הליך ההוכחות, הגם שנעשה הדבר אגב תיקון משמעותי לטובת הנאשם בכתב האישום. בתמצית הדברים, נוטה דעתי לעמדת ההגנה באשר, על פני הדברים, לא התנהל הליך ההוכחות החלקי על רקע כפירת סרק של הנאשם. רק בעקבות התקדמות הדיון הראיתי, נכונה הייתה המאשימה לתקן את כתב האישום לקולא, כפי שאכן התבקש מהראיות שהובאו בפני בית המשפט. נכון אפוא לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו.

ב. אשר לעובדות כתב האישום, הוסיפה ההגנה וסיפקה מספר הבהרות לשיטתה. ראשית הודגש, שנכתב - 'חומר נפיץ' ולא - חומר נפץ: אכן, גרם הפיצוץ לרעש והיה בו כדי להפחיד, אך ספק אם המדובר בחומר נפץ מרסק שהיה בו גם כדי לגרום סכנה של ממש, ומכל מקום

יעמוד ספק זה לטובת הנאשם; שנית צוין שנחבלה האשה באשר מעדה, ולא כתוצאה ישירה של מעשי הנאשם. מעבר לכך צוינה התמונה הכללית: אין בכתב האישום כדי ללמד על נזק ממשי וישיר כלשהו למשפחת המתלוננים. הפיצוץ לא פצע איש, ואף אין בנמצא נזקי רכוש שניתנם ליחסם למעשי הנאשם הנ"ל.

5. הדין המסכם

א. כפתיח להמשך הדברים נדרש לקבוע ששתי העבירות בהן הודה הנאשם והורשע, חומרתן יתרה ויש בהן כדי להצביע על יחס בעייתי מצד הנאשם כלפי החוק, וביותר מהיבט אחד. בעבירת הפרת הוראה חוקית גלום באופן אינהרנטי יחס בעייתי כלפי מורא החוק, שהרי ברקע צו שופט שאותו הפר הנאשם ועל הבעייתיות הגלומה של סחיטה באיומים לא צריך להכביר מילים:-

"העבירות בהן הורשע המערער על פי הודאתו הן קשות וחמורות ומצדיקות הטלת ענישה מוחשית הכוללת רכיב ממשי של מאסר בפועל. סחיטה באמצעות איומים פוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו. עבירה זו פוגעת במרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי [ע"פ 5769/14 יונתן אלרואי נ' מדינת ישראל, 20.9.2015]."

פסיקה זו ממשיכה קו עקבי בפסיקת בית המשפט העליון:-

"מדינה דמוקרטית, החורטת על דגלה עקרונות של חופש וחירות, אינה יכולה לתת יד לגורם כלשהו אשר חפץ לעשות דין לעצמו, ולהשיג את מטרותיו תוך הפעלת אמצעי לחץ פסולים, ופגיעה בכבודו ובקניינו של האחר - ללא רשות... רף הענישה הגבוה שנקבע לעבירה, מהווה כלל מנחה בדבר העונש שיש לגזור על הדורסים את הוראות החוק ברגל גסה" [ע"פ 1106/11 מדינת ישראל נ' תום ואקנין]."

ב. ואולם, דומני, שהגורם המחמיר, רב המשקל ביותר, בהקשרו של גזר הדין זה, נתון לעברו הפלילי של הנאשם. על הפרק, כאמור, נאשם שהורשע, קודם לביצועה של העבירה דנן, ארבע פעמים, ריצה ארבע תקופות מאסר, ולמרות זאת, הינה אנחנו כאן. לשון אחר: על הפרק נאשם שעבריינות היא עבורו דרך חיים, ועל הפרק נאשם שאין בעונשי המאסר שהושתו

עליו בעקבות הרשעותיו הקודמות כדי להעמידו על מקומו.

ג. ולאחר כל זאת, קשה שלא לתת במסגרת הפרק המסכם של גזר דין זה גם ביטוי לכך שאף את העבירות דנן, ביצע בעודו במעצר בית: העובדה שנשלח למעצר בית על רקע חשד קודם (שבינתיים גובש לכדי הרשעה), לא הניאה את הנאשם מעבירת הסחיטה באיומים שבוצעה אגב שימוש בחומר נפיץ שגרם לרעש רב, וממילא להפחדת שכניו, המתלוננים.

ד. ועם כל זאת, גם עתה נדרש בית המשפט למידתיות בענישתו תוך שיודגש שעל הפרק נאשם שקיבל אחריות והודה במיוחס לו בנסיבות בהן אף לא ניתן לזקוף לחובתו את ניהול ההליך, באשר רק בעקבות זאת הותאם כתב האישום לראיות הרלוונטיות, ולכך שנזק ממשי, לא נגרם לאיש מלבד הפחדת המתלוננים. על פי כתב האישום, הסחיטה והאיומים אף לא הביאו לנאשם דבר.

ה. נוכח זאת ימוקם הנאשם סמוך לאמצע מתחם הענישה. מעט מתחתיו. מעל הצורך אבהיר, שלתפיסתי כך ראוי, מקום בו על הפרק נאשם שעברו כאמור, ואין הצדקה לענישה בתחתית המתחם; ובמקביל אקבע, שכלל שעל הפרק נאשם שקיבל את האחריות למעשיו, אף לענישה ברף העליון של המתחם אין הצדקה.

ו. זאת, לצד תנאים רלוונטיים ופיצויים למתלוננת שהובהלה מהפיצוץ.

6. סוף דבר, גוזר אני כדלקמן:-

א. מאסר לתקופה של 15 חודשים;

חישוב תקופת המאסר מחייב התייחסות לעובדה שארבעה חודשים מתקופת מעצרו חופפים לתקופת המאסר שנגזרה עליו במסגרת הרשעתו האחרונה, לאחר מעצרו בעקבות הפרת מעצר הבית. אשר לשאלה זו נחלקים באי כוח הצדדים, ובנסיבות העניין הגעתי לכלל מסקנה לפיה נכון אני, גם אם במידה רבה לפני משורת הדין, להכיר בשניים מבין ארבעה החודשים שריצה במאסר כתקופת מעצר שתיכלל

בחשבון לעניינו של גזר דין זה, ואולם לא בכל התקופה. מטעמים פרקטיים וכדי למנוע טעויות חישוב, אקבע לפיכך שתקופת מאסרו תחושב ממועד שיחל חודשיים לאחר תקופת מעצרו בפועל.

תקופת מאסר הנאשם, תחושב, לפיכך, מיום 20.4.19 ואילך.

ב. כמו כן ירצה הנאשם 8 חודשי מאסר, ככל שיעבור בתקופה של שנתיים לאחר שחרורו עבירה נוספת לפי סימן ד' לפרק ט' או סימן ו' לפרק י"א של חוק העונשין.

ג. הנאשם ישלם למתלוננת גב' איה אבו ג'בנה פיצויים בסך 2,000 ₪ וזאת בתוך 90 יום מהיום.

ניתנה היום, ד' שבט תש"פ, 30 ינואר 2020, במעמד הצדדים.